

»Cvetje, češnjevo cvetje pada na Veternikovo Mino, midva pa leživa v češnjevem listju, ki je suho, da se kar mane,« modruje stari Žepič svojemu sotovarišu. »Mina je bila še mlada; mogoče je le, da je bila v milosti božji, saj je kobiljekar šele pred kratkim izpel svojo pesem: Siv — kobil — ali si že bil?«

»Na Šmarni gori drete vil, prijatelj! Kaj pa če je drete vila?« odvrne Rožman.

»Na blagoslovljeno pokopališče je župnik že ne bo pokopal. Mi ne pustimo!« pristavi mladi Žepič.

»Hentano bo še trda predla Veternikovim,« dodane Rožman, ki je kot сосед skoro privoščil Veternikovi hiši to sramoto.

FOTOGRAFIJA STRELE.
(Phot. Leipziger Preßbureau.)

»Naša Mina pa naša Mina, to je bilo zmerom pri Veternici,« pripoveduje stari Žepič.

»Zdaj pa ima Mino. No, naš župan bo že rešil čast našim mrličem,« sklene hišni gospodar in odide v vežo.

Starca pa sta šumela v velem listju in čakala belega dne.

Kriški župnik hitro stopica po sobi in se zgraža nad žalostno smrtjo svoje faranke. Premišljal je, kako bi vpisal v mrtvaško knjigo ta smrtni slučaj, ta grozni čin posurovelega človeka. A nedostajalo mu je natančnih podatkov. Hotel je ovekovečiti črni madež v mrtvaški knjigi in »vzrok smrti« podkrepiti z imenom zapeljivca

in ubojice. Zato sede k pisalniku in napiše pismo do svojega soseda, župnika v Naklem, sporočujoč mu žalostno smrt in povprašujoč ga za pisanje in razmere njegovega farana, Kuharjevega hlapca iz Zadrage. Obenem napiše pismo do škofa z vprašanjem, ali naj pokoplje mrtvo truplo umorjenega dekleta na blagoslovljeno pokopališče.

Pred župniščem pa se je v tem nabrala velika množica ljudi. Glasno so govorili, se prerekali in grozili. Župnik odpre na tihem okno in posluša...

»Kajneda, občani, mi ne dovolimo, da se ta deklina pokoplje na našem pokopališču!« zakliče mogočno vaški župan Benko.

»Tako se govori,« odgovori mlad mož v gruči. »Naši poštenej rajniki bi se v grobu obrnili, da položimo mednje tako nečedno truplo.«

»V Naklo naj jo neso, saj je tam doslej služila,« vtakne se vmes stari Rožman.

»Tam na gmajni naj jo pokopljejo in ž njo vred njenega zapeljivca!« se oglasi mati županja.

»Konjederec naj pride ponjo,« zakliče mlad mož izmed množice. »Naš oče in Rožman bi bila gotovo pripravljena za majoliko vina župniku napraviti to uslugo.«

»Fant, molči!« zadere se stoletni Žepič tam od zadaj. »Človek vendar ni žival.«

Ali sedemdesetletni Žepič se nevoljno obrne proti očetu in pravi:

»Oče, pijanci in nečistniki gredo vsi v en meh.«

V tem odpre župnik okno do kraja in zakliče:

»Kaj bi radi, moji farani?«

»Gospod oče, vsi smo zato, da Veternikovi ne izkopljejo groba na farnem pokopališču — v večern spomin in opomin vsem mladim ljudem, ki ne spoštujejo četrte božje zapovedi,« se oglasi župan Benko.

»Res je, gospod oče, mi ne bomo kopali jame zanjo. Zaneseta naj jo dva moža na nakelska tla,« pritrjuje mladi Žepič.

»Res, res, res!« se dvigajo glasovi gruče.

»Prav je, možje in žene,« zastavi spet župnik besedo, »da se obračate z gnusom od tega groznega čina, vi pa, mladeniči in dekleta, imate pred sabo pretresljiv zgled, kam privede nepremišljena, pohotna ljubezen? Ali vendar ne morem že zdaj povedati, kam naj zagrebemo ranjo nesrečnico. Najprvo moram izvedeti, ali je opravila veliko-nočno spoved, in drugič moram počakati, kaj ukrene škof: ali se pokoplje na blagoslovljeno pokopališče, ali ne?«

»Ne, ne, nikakor ne!« so se čuli glasovi odhajajočih in mrmrajočih faranov. Vsi so gledali